

BODO
KIRCHHOFF

BASA
GELEN

ROMAN

Çeviri: ANIL ALACAOĞLU

♥ can
çağdaş

BODO KIRCHHOFF
BAŞA GELEN

Can Çağdaş

Başa Gelen, Bodo Kirchoff

Almanca aslından çeviren: Anıl Alacaoğlu

Widerfahrnis

İlk baskı (çeviride kaynak alınan basım): Frankfurter Verlagsanstalt GmbH, 2016

© 2016, Frankfurter Verlagsanstalt GmbH, Frankfurt Am Main

© 2020, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ağustos 2020, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alban

Editör: Şebnem Sunar

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: M. Atahan Sıralar

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Başak Nur Vanlıoğlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.

Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad., Dalgıç Çarşısı, No: 3/4

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 46025

ISBN 978-975-07-4583-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750745836

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

BODO KIRCHHOFF
BAŞA GELEN

ROMAN

Almanca aslından eviren

Anıl Alacaoglu

♥can

BODO KIRCHHOFF, 1948'de Hamburg'da doğdu. Pedagoji, psikoloji ve sosyoloji öğrenimi gördü. 1978'de Fransız psikanalist Jacques Lacan üzerine yaptığı çalışmasıyla felsefe doktoru unvanı aldı. Kısa bir süre pedagoğ olarak çalıştı. Ardından yazarlıkta karar kıldı. İlk kitabını 1979'da yayımladı. Goethe Üniversitesi bünyesinde düzenlenen ve her yıl başka bir yazarın yürüttüğü Frankfurt Dersleri'ni 1994-1995'te Kirchhoff verdi. İnsanın kendi bedenine dair efsaneler konulu bu derslerde Kirchhoff, yazma edimini hem bir zanaat hem de yazan insanın öznel uçurumu olarak tanımladı. Eserleri bugüne dek pek çok ödüle değer görüldü. *Başta Gelen* 2016'da Alman Kitap Ödülü'nü aldı. Öykü, roman ve senaryo dallarında ürün veren Kirchhoff, Almanya ve İtalya'da yaşıyor.

ANIL ALACAOĞLU, 1989'da Akhisar'da doğdu. Ege Üniversitesi'nde Alman Dili ve Edebiyatı öğrenimi gördü. 2009'da ilk kitabı *Üçüncü Sınıf Kadın* yayımlandı ve muzır neşriyat olarak tanımlandı. Alacaoğlu bugüne dek Michael Ende, Andrzej Sapkowski, Frank Schätzing, Gustav Meyrink, Sibylle Berg, Rolf Dobelli ve Sebastian Fitzek gibi yazarlardan çeviriler yaptı.

I

Deyiş yerindeyse kalbini hâlâ kıran bu hikâyeyi –gerçi bunu böyle ifade etmezdi ama istisnai olarak burada öyle olsun– o yazacak olsa nereden başlardı? Belki kapısının önündeki ayak seslerinden ya da bunlar gerçekten ayak sesleri mi, yoksa başkalarının kaosunu bir kitaba dönüşene kadar ıslah etmeyi bıraktığından beri var olan iç huzursuzluğunun sesleri mi diye duyduğu şüpheden. Yani: Vadide ışıkların çoktan söndüğü akşamın dokuzunda duyduğu ayak sesi miydi, yoksa onda mı bir sıkıntı vardı? Sonra bir sigara çıkarıp yaktı; ezelden beri kullandığı metal çakmağını açınca çıkan ses, kendi içinden gelenler dahil bütün gürültüleri susturdu. Reither, ağzında sigarayla –o yazıyor olsa adını ilk kez tam da burada kullanırdı– holde kalan son iki kutunun birinden kırmızı bir Puglia şarabı çıkardı. Bu saatte şarap içmek, bu barışçıl kötü alışkanlık, insanı dünyadan ve dünyanın tüm sefaletinden kurtarırdı, hatta insanın kapısının önünde olup biten ve bilmesi gerekmeyen şeylerden de.

Evet, bunlar ayak sesiydi. Sanki biri düşüncelere dalmış, volta atıyordu. Reither tirbuşonunu aldı, salona gidip dizlerinin üzerine çöktü; çünkü birincisi, kül tablası oradaydı, ikincisi, akşama doğru bulduğu bir kitap da orada duruyordu. Ama aslında yalnızca bir alışkanlığa

uyuyordu; çünkü insanın önünde diz çökmesi gereken şeyleri gerçekten de diz çökerek yapıyordu, son yıllarda küçük yayınevinde yeni bir kapak için hazırlanmış tasarımları parke zemine yayınca yaptığı gibi. Hatta beğendiği çok az fotoğrafından birinde, ağzında sigarayla yere diz çökmüş, yalnızca bacakları görünen bir kadın tarafından izlenirken görülüyordu. Fotoğraftaki her detay amacına uygundu: yere doğru uzatılmış kol, dudaklarının hep aynı köşesinde aşağıya sarkık duran sigara, yalnızca yaptığı işe odaklanmış bakışlar, kapak deseni olarak seçtiği paslı bir teneke plakanın üzerindeki bir yeri gösteren başparmak ve otuz yıldan fazla bir süre, işi sonlanana dek her kitabında yaptığı gibi tasarımın son rötüşleriyle uğraşan el. Reither Yayınevi geçen sonbahar, yayınevine bağlı butik kitapçıyla birlikte tasfiye edilmiş, Frankfurt'ta eski bir binanın giriş katındaki daire de satılmıştı; satıştan eline geçen parayla matbaaya olan borçlarını ödeyebilmiş, büyükşehre sırt çevirip nisan sonunda bile karla kaplı olsa da çayırıları ve dağları gören bir daireye taşınmıştı. Bu yüzden işte burada, Weissach Vadisi'nin kuzeyindeydi, yorgun gülüşlerin dünyasından kaçmıştı, onun gibi birinin yılda iki kez basılı ve ciltli olarak sunması gereken her şeyden.

Reither, şişenin mantarına geçirdiği tirbuşonu döndürdü. O fotoğraf çekildiğinde –çerçevesiz halde mutfakta duruyordu, asıp asmamaya karar verememişti– yayınevinde içiyordu hâlâ; fotoğrafta görünen bacaklarsa kısa bir süre sonra onu terk edecek bir kadına aitti; otomatik deklanşörle çekilmiş bir fotoğraf, deyiş yerindeyse mutlu bir talihsizlik. Mantarı, şişenin parlak ağız görünene kadar çekti, boşuna bir çabaydı bu, aklı şarapta değil, kapısının önündeki ayak seslerindedi. Koridorda biri vardı; aslında burası, kendi rengi mi, yoksa bir dolap hayaletinin ardında bıraktığı solgun bir kalıntı mı, bunu bile ele

vermeyen duvar rengiyle yaşanacak bir yer bile değildi. Kimse sebepsiz yere volta atmazdı burada. Reither sigarasını söndürüp bulduğu kitabı bombeli kül tablasına yasladı – kim ondan ne istiyordu? Ya da o, birinin ondan bir şey istemesini istiyor muydu? Belki; ama bu belki, yalnızca baharın henüz gelmemesindendi. Onun mevsimi değildi kış, küçük bir çocukken geçirdiği birkaç kışı saymayacak olursa şimdiden altmış dört kış geçirmişti. Üstelik kışa karşı, ağustos sıcaklığında klima işlevi gören açık camları, eski Toyota'sıyla Puglia'ya yaptığı seyahatten yalnızca şarap kalmıştı geriye. Kül tablasına yasladığı kitap, sadece bir kitapçıktı, elli sayfalık, belli ki yazar, kitabı kendisi yayımlamıştı, tasarımı bir hayli dikkat çekiciydi, zaten bu yüzden çarpmıştı gözüne, tabii bir de kitabın bir ismi olmadığı ve üzerinde daha önce hiç duymadığı, kulağa uydurulmuş gibi gelen bir kadın ismi olduğu için.

Bir kez daha çekti, bu sefer mantar, neredeyse insan-sı bir sesle çıktı yerinden, kendine bir kadeh doldurdu. Reither aslında artık oturmak istiyordu, ama ayakkabılarını çıkarıp yeniden koridora gitti, elinde kadeh ve kitapla kapıya yaklaştı. Kapının diğer tarafında biri nefes alıp veriyordu, sanki az sonra bir şey söyleyecekmiş ya da içsesiyle çoktan söylemiş gibi hafifçe öksürdü, rahatsızlık vermek istemiyorum, aradığımı yalnızca biraz sohbet. Havayı içine çekti, akşamın ilk yudumunun havasıydı bu, düşünsel her şeyin bir tada dönüşeceği, dünyanın bir an için bir dile sığacağı ilk yudum, ilk yudumu aldı ama herhangi bir etkisi olmadı, dünya, kapının diğer tarafındaki hafif öksürüklerle oradaydı hâlâ. Kapının bu tarafındaki kısımdaysa, bir başlığı bile olmasa da bir kitabın dünyası vardı – o pazar günü yalnız kalmak için akşam yemeği vaktinde yakındaki restorana, duvarı virane kitaplarla dolu şömineli fuaye denilen yere gittiğinde böy-

le bir şey bulmayı ummamıştı. Şehvetle süslenmiş aşk romanlarının, şehvetin varoluşu nasıl da tükettiğini inkâr eden bütün o kapakların arasında bu kitaba rast gelmiş, kimseyle, özellikle de tüm bir sitenin ismi olan Wallberg Apartmanları'nın okuma grubundan biriyle karşılaşmak için kitabı aldığı gibi dairesine dönmüştü; zaten öncesinde okuma grubunun başındaki kadın, başıyla uzaktan, sessizce selam vermişti ona.

Reither mutfağa gitti, biraz peynirle pişmiş jambon çıkardı, bir de tereyağıyla ekmek; yalnız yemek yemekten hoşlandığından değil, gözlem altındayken yemek yemekten hoşlanmadığından. Hele de en baştan kimseyle ilişki kurmak niyetinde değildi, yalnızca resepsiyon bölümündeki iki kadınla sohbet etmişti – resepsiyon, mülk sahiplerinin yaptığı toplantının sonunda kullanılmaya başlanan bu kelime, insana otele yaşadığı hissini veriyordu; aslında tek maksat, bina görevlisi paydos ettikten sonra da birinin tesise girip çıkanları gözlemesiydi, öte yandan bu iş çok da pahalıya patlamamalıydı, sonuç olarak, yalnızca bir işi olmasına bile sevinen iki kişi, vardiyalı olarak resepsiyon bölümünde çalışıyordu. İkisi de onun gibi, geride bıraktıkları bir dünyadan geliyordu, biri Marine, Bulgaristan'dan, diğeri Aster, Eritre'den, çocuklar için hazırlanmış bir İncil'den fırlamış gibi duran gerçek bir güzellik, bir yıldızçiçeği. Bu iş için biraz fazla zarif olan sarışın Bulgar'la, kadının vadide göreceğini düşündüğü tanınmış kişiler hakkında, Eritre'liyle ise dilin kendisi hakkında konuşmuştu. Aster yabancı bir dil konuşurken hiç hata yapmak istemiyordu, Reither de gramer hataları yapabileceğini, önemli olanın kendi sessiz sakin tarzına uygun şekilde konuşması olduğunu söyleyip kadını cesaretlendirmişti. Sessiz sakin, olmuştu tavsiyesi – tek çalışanı olan kadına da hep verdiği bir tavsiyeydi bu, yüzyılın romanını yazdığını sanan biri ararsa, iş

yayıncıya kalmadan daha telefonda, kendi üslubunla onu rüyasından uyandırabilirsin derdi; adını hâlâ andığı Kressnitz, ona en yakın olan insandı sanki, daha yakını da yoktu zaten.

Daire kapısının önünden bastırılmış hapsiye benzeren bir ses geldi o anda, bir kez, iki kez – bu havada çok normaldi. Kressnitz de her nisan soğuk alır ve her nisanda nezlesine rağmen görevini yerine getirirdi, kafa karışıklıkları bir kitaba dönüşmek için fazla karışık olan yetenekli insanları avutmaktı görevi. Yazarak kendini kurtarmak isteyen bütün o gamlı insanlara, son âna kadar içtenlikle inanmıştı Kressnitz; Reither ise hiç umut vermeden hepsini köşedeki İtalyan'a yönlendiriyordu: Bir noktada kesilmesi gerekiyordu bunun. Sofrayı kaldırdı, yeni bir sigara çıkarıp tekrar koridora gitti. Elbette bir sürü insan, sırf kendileri de onun yaşına yaklaşıyor diye yaşını yaştan saymayan bir sürü insan, devam etmesi için ısrarcı olmuştu ama gerçeği açıkça gören yalnızca oydu: Yazan insanlar, okuyan insanlardan daha fazlaydı artık. Kulağını kapıya dayadı. Ya ikisi de nefesini tutuyordu ya da gürültü kesilmişti – yazık, uzun zamandır başka birinin soluğunu duymamıştı oysa; geriye yalnızca bulunduğu kitap kaldı, kül tablasıyla birlikte yemek masasına koydu onu. Kadehini yeniden doldurup ciltli küçük kitabın üzerine bıraktı, önceden olsa böyle bir şeyi asla yapmazdı. Kırmızı Puglia şarabının iki damlası, göz alıcı kapağın üzerine damlamıştı bile, kaliteli, kum rengi kapağın üzerinde hiçbir şey yazmıyordu. Damlaları silmeye çalıştı ama yalnızca biraz daha yayılmış oldu böyle, kitabı bir kapağı da yokmuş gibi geri götürmek istemiyorsa, elinin altından çekmesi gerekiyordu. Ama bir kapağı vardı, bu gerçek değişmedi; bir zamanlar olmuş her şey gerçektir, yirmi yılı aşkın bir süre önce, bir seyahat sırasında, varış noktasına çok az kalmışken onu terk eden kadın sayesinde-

de öğrenmişti bunu; kadın da gerçekte, üstelik güzel ve yudurma olmayan bir isimle.

Reither sigarasını söndürdü, tam o anda kapıya vuruldu, kısa ama kararlı bir vuruşla, üstüne başına baktı, kazak vardı, bir şeye bir kez alıştı mı zor çıkarırdı üzerinden, yuvarlak rakamlı son yaş gününde Kressnitz hediye etmişti bunu. Bir saniye, diye bağırdı, kazağını çıkarıp göğüs cebi olan bir gömlek giydi, fuar günlerinden kalma bir gömlek, sonbahar yayın programının küçük el ilanı tam gömleğin cebine sığacak kadardı, bir de deri ceket giydi üzerine, çakmağı gibi ezelden beri vardı o da, dola-bında asılıydı. Daire kapısına doğru giderken ceketinin yakasını düzeltti, bu ceketle akşamın bir vakti yapılan habersiz ziyaretlerden çok daha fazlasını yaşamıştı, sonra kapı koluna uzandı – insan bazen bir şeyleri olmadan önce bilir, küçük bir belirti, bir titreşim sayesinde, dep-remden önce huzursuzlanan hayvanlar gibi, kapıyı daha yarısına kadar açmıştı ki dünyanın bu keşfedilmemiş kıs-mında ne olduğu göründü: Paspasının hemen önünde, okuma grubunun başındaki kadın duruyordu; üzerinde bir yaz elbisesiyle.

Sizin için ne yapabilirim? Reither sözlerine bir iyi akşamlar ilişirmeyi de ihmal etmemişti; kadının yazlık ayakkabılarının büyüüne kapılmıştı bile, kendisiyse ço-raplıydı. Geç oldu, dedi kadın, eğer sizi rahatsız ettiy-sem, belki televizyon izlerken, özür dilerim. Daha fazla rahatsızlık vermek istemem, yalnızca bir görüşme ayar-lamak için geldim, sabah diyelim mi, on birde, şömineli fuayede?

Misafirinin –işin aslı tam olarak misafir de değildi-şimdi iki ayakkabısı da kısmen paspasın üzerinde duru-yordu, aslında iki ayağı da desek daha doğru olurdu, çünkü yalnızca bir çift nane yeşili kayış vardı ayaklarının üzerinde, sandalet giymişti yani, Reither'in gözlerini an-

cak yavaş yavaş alabildiği sandaletleri sağlıklı bir şeyi değil daha çok tedirgin bir kızböceğini andırıyordu. Benim televizyonum yok, diye karşılık verdi, yani beni bir şeyden alıkoymuyorsunuz. Yarınki görüşme, neyle ilgili? Muhtemelen herkesin, en iyi ihtimalle başka, daha kibar sözcüklerle sorabileceği bir soruydu bu, bakışlarını ancak o zaman, kapısının önündeki kadını gözden geçirebilecek kadar yukarı kaldırabildi, gerçi izlemekten biraz daha fazlasıydı yaptığı: İnanmaz gözlerle bakıyordu, kendisi de böyle ifade ederdi durumunu. Çünkü baktığı, insana geçmiş yıllarda nasıl görüldüğünü düşündürten bir yüzdü, şaşırtıcı bir güzellikte olmalıydı ki hâlâ şaşırtıcı bir şeyleri vardı; mavimsi grilikteki gözler, gelişigüzel kabartılmış fındık kabuğu rengi saçlar, kanatları incecik, düzgün bir burun, bir de solgun ve dolgun bir dudak, solgunluğuyla dolgun; ondan gençti ama öyle çok da değil. Okuma grubumuzla ilgili, dedi. İsterseniz gündüz konuşalım, yani yarın? Dağılıp alınaya düşen bir tutam saçını topladı, kalanları da geri üfledi, Reither yeniden onun yazlık ayakkabılarına baktı. Pardon ama, ne zamandan beri kitaplar hakkında konuşmak için gündüzler gecelerden daha uygun oldu? Kendisinin bile şaşırdığı bir itiraz, yanlış olduğu için değil düşünce-sizce yapıldığı ve neredeyse bir davet sayılabileceği için. Okuma grubunun başı, hafifçe öksürdü, gece ve gündüzün iyi ve kötü yanlarını tartıyor gibiydi. Bazı görüşmeler, diye itiraz etti, tamamen uyanıkken yapılırsa iki insan için de daha iyi olur.

Tamamen uyanık; bir uyarı gibiydi bu, sanki görüşmekte sakıncalı bir yan varmış gibi. Söyler misiniz, ne zamandır kapının önündesiniz? Bunu sormak zorundaydı, o da küçük bir görgüsüzlük yapsın istiyordu. Ne zamandır mı? Saatile bakmadım. Ama bir süredir kapının diğer tarafındasınız, sigaranızın kokusunu aldım, filtre-

siz. O halde ikimiz de tereddüt etmişiz. İnsani şeyler zamanla azalmıyor çünkü, değil mi? Sanki kadın çoktan dairesine girmiş gibi gülümseyerek söyledi bunu, oysa kadın o sırada biraz daha geri çekildi, yanlarında mavi benekler olan daha çok turkuvaz rengindeki açık ayakkabılarına uygun olarak ayakları daha gevşekti şimdi; keten elbisesi gözlerinin rengindeydi ve Weissach Vadisi'ne yayılmaya başlayan buz gibi geceye inat omuzlarını açıkta bırakıyordu. İnsani şeyler ve zaman deyince ne düşünmüşse, bu soruyu unutmadı. Bugünlerde yazar kılığına girmek isteyen kadınların daha zeki görünmek için saçını boyadığı kalay grisini, doğal olarak barındıran saçlarına baktı yine. İnsani şeyler, dedi, belli bir yaşın üstündeyken bile hep aynı değil midir? İnsan nerede nasıl bulacağını bilir onları, bağımlısı olduğu sigara gibi. Filtresizdi, haklısınız. Grubunuz, okudukları hakkında konuşan insanlardan mı oluşuyor?

Buranın sakinlerinden, diye karşılık verdi yazlık elbiseli kadın ve çıplak kollarını ovuşturdu, bu hareketiyle çabucak vedalaşmak ya da şu şartlar altında eski deri ceketini ona vermek arasında bir seçim yapmaya zorladı onu. Hepsinin yalnızca okuduğu söylenemez, diye devam etti biraz daha sakin bir tavırla. Bizi bir araya getiren, okumak. Ama grubumuzdakilerin birçoğu, aynı zamanda yazıyor da.

Reither bir kez daha kendi üstüne başına baktı. Ayağında çorap orada öylece dururken, bırakabileceği en iyi izlenimi bırakmıyordu, diğer yandan onun karşısında ışıltıdaması da gerekmiyordu; yalnızca kibarca kurtulmalıydı ondan. Okuma grubu ismi, bir çeşit kamuflej mi yani?

Eksik bir isim diyelim. Sizin için yeni bir bilgi değil ama yazmak yalnız yapılan bir eylemdir zaten – sahibi olduğunuz yayınevi, tasfiye mi edildi? Tasfiye edilmek, bu söz kolay çıkmadı ağzından ve kollarını ovuşturmak

yerine, ellerini yüzüne götürdü, ne kadar gelişkin, olgun eller, diye düşündü Reither, gerçi eller olgun olamazdı, yalnızca sözde öyle denirdi onlara. Benim de şehirde bir şapka dükkânım vardı, dedi, aynı şekilde tasfiye edildi. Benim şapkalarımı takacak yüzler gitgide azaldı. Sizin şapkanız var mı?

Yalnızca yün bir berem var, diye cevapladı Reither. Vadinin rüzgârına karşı. İnsanın kendi ismini bir kapı tabelasında değil bir kitap kapağının üzerinde görme isteğinin, iyi kitapların ölüm sebebi olduğunu biliyor muydunuz?

Eski şapka dükkânı sahibi gözlerini kapattı, yine de hâlâ onu görebiliyor gibiydi. Ama hepimiz yazıyoruz, dedi. Bizim eksikimiz, bir sayfamızı dinleyecek, sonra ne olabileceğini söyleyebilecek biri. Ya da en azından başlayla onaylayacak. Ya da sessizce kafasını sallayacak, bizi sonsuza kadar vazgeçirecek biri.

Bu birinden bahsederken beni mi kastettiniz?

Başka kimi olacak, filtresiz sigara içiyorsunuz.

Evet, her zaman.

Beni içeriye davet etseydiniz, bir tane de birlikte içerdik. Gerçi buraya taşındığımda sigarayı bırakmıştım.

Madem bıraktınız, içmeseydiniz artık.

Son sözünüz bu mu?

Ne bileyim, dedi Reither. Ayrıca uzun diyaloglardan hiç hoşlanmam. Kitapta da olsalar hoşlanmam. Çoğunlukla anlatıcının tembelliğinden doğuyorlar.

Ama siz ve ben. Burada bir kitabın içinde değiliz. Sizin kapınızın önünde duruyunuz.

Hayır, sadece siz oradasınız. Ben dairemdeyim. Tabii içeri girerseniz o başka. Birer sigara içeriz.

Büyük bir şehirde küçük bir yaymevi işleten Reither işini tasfiye etmiş, Alpler'in eteğinde pastoral bir vadiye yerleşmiştir. Bir akşam kapısı çalınır; beklenmedik bir konuk onu bir yolculuğa çıkarmaya gelmiştir. Çünkü aşk ötelenemeyen, acil bir duygudur ve âni yakalamayı arzular.

Ama sonra hayat bambaşka bir yöne savrulur. *Başta Gelen*, kaçınılmayan şeyler üzerinde son sürat ilerleyen bir yol romanı. Geçerken karşılaştıklarımızı, yol boyu öğrendiklerimizi geçmişin yüklerini sırtlanmadan kucaklayıp kucaklamayacağımıza dair giderek buruklaşan bir tecrübe; mideye sessiz sedasız oturan bir yumruk, hayatın bir darbesi. Aslında: Kalp kırıklığı.

#aşk #yolculuk #karşılaşmalar #anıyaşamak #andakalmak #yolromanı #hayatbiryol
#kader

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [t](#) canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-4583-6

9 789750 745836